

[Finn Poulsen.]

1948, hvor man går ind for det synspunkt: ved lav husleje i kraft af støtte under den ene eller den anden form at virke til en forbedring af reallønnen. Det er det synspunkt, som efter min opfattelse er forkert, og som ikke holder i det lange løb, og jeg har ikke haft indtryk af, at man har lignende synspunkter i Belgien.

Med hensyn til spørgsmålet om lejers køb af egen lejlighed er såvel andels- som aktie-tanken os ikke fremmed, medens dette med lejlighedsejendomme er os mere fremmed. Der er i og for sig ingen praktiske vanskeligheder forbundet med det rent juridisk set. Der skal en ændring til i tinglysningsloven, men der er intet som helst i vejen for, at noget sådant teknisk kan ske. Det er der et mønster for. Det tyske grundbogs-system ligger ikke langt fra det danske. Jeg tror heller ikke, der er noget i vejen for, at sådanne lejligheder kan finansieres og belånes. De har i Tyskland en førsteprioritet og så eventuelt statslån og så egne midler. Administrationen er heller ikke særlig besværlig, viser det sig i praksis, idet den kredes af mennesker, som ejer disse lejligheder, holder generalforsamling; rent praktisk går det i reglen sådan til, at man ansætter en fast leder, som tager sig af alle de fælles ting. Jeg tror ikke, man skal være nervøs af den grund, men jeg tror, at det i høj grad af de grunde, jeg har omtalt, er værd at undersøge nærmere.

Det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen har misforstået situationen, når han som argument for denne tankegang anfører, at så skabes der noget nyt, der kan give anledning til udbytte og konjunkturgevinst. Ja men hvad er da meningen med at konjunktursikre befolkningen, hvis det ikke er at give den adgang til konjunkturgevinster? Det er jo netop det, der er det afgørende her. I øjeblikket er det parcelhusejeren, den store grundejer, den lille grundejer, aktie-ejeren o. s. v., der er konjunktursikret, men der er en række mennesker, der ikke er det. Nu forsøger man til en vis grad at sikre dem ved opsparingsordninger og andet, men her er et tilfælde, hvor man praktisk kan gøre lejere konjunktursikret, og så kommer man med argumenter imod det og siger: så vil vi ikke være med, for så kan man risikere, at der bliver fortjeneste på det.

Det er netop det, vi vil opnå for at stimulere interessen, for at skaffe kapital frem.

Da jeg går ud fra, at det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Thestrup har rettet til ministeren, bliver besvaret bekræftende, således at der bliver lejlighed til at gå alle disse ting igennem i et udvalg, skal jeg ikke trække tiden ud her. Jeg vil dog til slut sige ganske få ord om grundspekulation.

Jeg synes, man lægger spørgsmålet op i et plan, hvor det aldeles ikke hører hjemme. Det er klart, at der er urimelige prisstigninger på grunde i visse situationer, og jeg er da også af den opfattelse, at selv om det nu gennem zoneudvidelser o. s. v. lykkes at dæmpe dem noget, vil der alligevel være betydelige prisstigninger på grunde, der er til salg. Men hvordan går det med denne prisstigning, hvis man ser det fra grundbesidderens side? Hvis en mand har købt en grund for at sælge den videre, bliver han indkomstbeskattet, for det er spekulation. Der er ikke noget at tage fejl af, og vi ved, at domstolene fortolker spekulationsbegrebet meget vidt. Han kan have været ejer af grunden i flere år; hvis han blot har haft spekulationshensigter, hvis der er ydre omstændigheder, der tyder på, at han har haft sådanne hensigter — ligger den f. eks. i et område, hvor man kan vente prisstigninger — er han indkomstskattepligtig.

Hvis han køber grunden for straks at bebygge den — der er jo ikke mange, der køber grunde for at ligge med dem, når de er oppe i de priser — og han så sælger ejendommen, er han også indkomstskattepligtig af en eventuel fortjeneste. De grundejere, som har erhvervet grundene efter januar 1948, og som ikke er indkomstskattepligtige, fordi de ikke har købt i spekulationsøjemed, falder ind under lovgivningen om kapitalvindingsskat og beskattes i henhold til den. Så er der en del af stigningen, som man vel må erkende er inflationsstigning, og den er det vel ikke meningen at tage. Det princip er jo også nedlagt i kapitalvindingsskatte-loven.

Tilbage står en type grundejere, som ikke beskattes selv af en stor fortjeneste, nemlig den grundejer, som har haft sin grund i en meget lang årrække, og som ikke drømmer om spekulation, f. eks. gårdejereren eller gartneren, som har haft ejendommen fra